

Samfunnet trenger organisasjonspsykologer

INN IGJEN Psykologforeningen må arbeide aktivt for å få inn organisasjonspsykologi på profesjonsstudiene igjen, mener Myrvang. Foto: Pixabay.com

Endringer i psykologutdannelsen de siste årene har gjort at fremtidige psykologer ikke vil være fullt så nyttige i kommunene som de ellers kunne vært.

TEKST

Rudi Myrvang

PUBLISERT 5. januar 2016

PSYKOLOGERS KOMPETANSE

HELSETJENESTEN I KOMMUNENE utgjør et komplekst system, hvor flere aktører skal spille sammen for et helhetlig tilbud som tar utgangspunkt i den enkeltes behov. Dyktige fagutøvere og god fagutvikling er ikke tilstrekkelig for å kunne tilby en bra tjeneste. Like viktig er den kontinuerlige prosessen med å utvikle tjenesten og måten den leveres på. Tradisjonelt sett har norske psykologers kompetanse i organisasjonspsykologi gjort dem velegnet til å bidra også på det organisatoriske plan. I utviklingen av tjenestene er det behov for kompetanse om hvordan utvikle gode behandlingsteam, dugelig ledelse og effektive organisasjoner. For å sikre et helhetlig tjenestetilbud trengs også kompetanse til å utvikle de ulike enhetenes samhandling.

Psykologer med kompetanse innenfor områder som økonomi og adferdsøkonomi, organisasjonsliv og ledelse vil her være nyttige. Samtidig vil den organisasjonspsykologiske kompetansen være en nyttig plattform for det økende antallet psykologer som tar lederposisjoner.

Endringer i studietilbudet

Paradoksalt nok er organisasjonspsykologien i løpet av de siste årene fjernet fra profesjonsstudiet. Nå når den trengs aller mest. Oppdraget til utdanningsinstitusjonene er å uteksaminere dyktige kliniske psykologer, terapeuter som kan levere helsetjenester til beste for pasienten. Organisasjonspsykologi som fag er overført til masterutdanningen i organisasjonspsykologi. Konsekvensen er at de nye kommunepsykologene vil mangle kompetanse som trengs for virkelig å kunne gjøre en forskjell i Kommune-Norge. Samtidig begrenser mangelen på organisasjonspsykologisk kompetanse psykologenes bidrag også innenfor en rekke andre områder. Psykologi er ikke bare klinisk virksomhet. Psykologer bør også være representert på andre arenaer der psykologien spiller en viktig rolle. Psykologforeningen må derfor arbeide aktivt for å få inn organisasjonspsykologi på profesjonsstudiene igjen.

Fag versus profesjon

Ifølge Wall Street Journal Online (2015) vil det være sterk vekst i etterspørselen etter organisasjonspsykologisk kompetanse de nærmeste årene. Stadig flere unge søker seg mot fagfeltet, og flere av universitetene og høyskolene tilbyr femårige mastergradsutdanninger. Etter avlagt eksamen besitter de nyutdannede høy kompetanse innenfor det organisasjonspsykologiske feltet. Samtidig som de mangler en tittel som beskriver denne kompetansen. Bruk av titler som inneholder «psykolog», herunder «organisasjonspsykolog», forutsetter klinisk kompetanse og helsefaglig autorisasjon. Personer med mastergrad kan heller ikke være medlem i Psykologforeningen, da den kun tar opp godkjente psykologer og studenter på profesjonsstudiet. Konsekvensen er at det har oppstått en spenning mellom et lite antall klinisk utdannede organisasjonspsykologer og en større gruppe med mastergrad som opplever at de holdes utenfor det gode selskap.

Psykologforeningens utfordring er at antallet organisasjonspsykologer er for lavt til å holde det organisasjonspsykologiske fagfeltet aktuelt og levende. I tillegg er det kun et fåtall psykologer som har sitt virke innenfor det organisasjonspsykologiske feltet som søker seg til foreningen. Konsekvensen er at Norsk psykologforening er i ferd med å miste grepet om det organisasjonspsykologiske feltet.

Istedenfor å se på masterne som en utfordring bør Psykologforeningen se på dem som allierte og som en mulighet til å revitalisere det organisasjonspsykologiske fagfeltet. Norsk psykologforening bør derfor komme masterne i møte ved å tilby både et spesialiseringssløp i regi av foreningen som gir rett til tittelen «Spesialist i organisasjonspsykologi», og medlemskap i foreningen for mastere med fullført spesialisering. Eventuelt også et begrenset medlemskap til mastere under

spesialisering. Forslaget innebærer ikke en utvanning av psykologtittelen, da det skilles klart mellom *Master* med godkjent spesialitet i organisasjonspsykologi og *Psykolog* med godkjent spesialitet i organisasjonspsykologi.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 53, nummer 1, 2016, side 52-53

TEKST

Rudi Myrvang, Psykolog, spesialist i arbeids- og organisasjonspsykologi, leder for Psykologforeningens spesialistutvalg i organisasjonspsykologi